

den ikke indskrænket i nogenformhelt Henseende; den kan optage i sig hvilkenformhelt Gjenstand, der medfører en Udbetaling, og fastsætte Udbetalingen derfor, og skjøndt den enkelte Sum, som deri er fastsat, kun gjælder for et Aar, saa kunne Bestemmelserne i Finantsloven gjerne gaae ud paa at omfatte flere Aar, en længere Aarrække, og det er Noget, som ved mange af Finantslovens Bevillinger maa forudsættes, thi ellers vilde den ikke kunne fyldestgjøre sin Hensigt. Det Næste, han saa behandler, er Finantslovens anden Side, at være den Lov, hvorigennem der bemyndiges til Udbetalingerne, og uden hvilken ingen Udbetaling maa finde Sted. Det er, om man saa vil, en endnu klarere og skarpere Fremstilling af Finantslovens sande Betydning, som afhandles under denne Betragtning af den ene Side af Finantsloven. Det godtgjøres der saaledes, at jeg ikke troer, det kan modsiges, at enten maa Finantsloven tabe hele sin Betydning, eller den maa have den Betydning, at efter moden Overveelse af de Midler, som staae til Statens Raadighed, indrømmer eller nægter den Udbetaling af hvilkenformhelt Sum, der kræves. Det er naturligt, at den fornuftige Erkjendelse gaaer løs paa at affjære saa lidt som muligt, men Berettigelsen dertil er dog tilstede, og kun i Medfør af Finantsloven eller de sig til samme paa en bestemt Maade knyttende Love kan og bør Udbetaling finde Sted. Under Forhandlingerne i Finantsudvalget havde Indenrigsministeren søgt at gjøre gjældende, at man skulde see til at hjælpe de Love igjennem, som havde givet Anledning til disse Uoverensstemmelser deels mellem de forskjellige Thing og deels ogsaa dengang mellem Rigsdagen og Ministeriet, og derom var man ogsaa enig i Udvalget. Under Forhandlingen i Salen gjorde Udvalgets Formand, den nærværende Indenrigsminister, ogsaa opmærksom derpaa, idet han mod Slutningen af sit Foredrag siger: „Det er aldeles rigtigt, hvad han (Premierministeren) bemærkede, at jeg under Conferencen i Finants-

udvalget udtrede, at jeg ikke skjønnede, at der vilde være Grund til at fastholde vore Forbringelser med Hensyn til disse Love, naar de fik en saadan Tilføielse som Sageloven. Jeg skjønner imidlertid ikke, navnlig efter den Udtalelse, som vi have hørt af den høitagtede Premierminister, at vi renoncere paa vor Ret, ved at undlade at gjøre den af Udvalget foreslaaede Tilføielse i denne Lov; vi lade den kun passere paa Grund af Tidens Knaphed“. Der seer man altsaa, paa hvilket Uoverenskomstens Trin dette Thing til enhver Tid har stillet sig i denne Sag, og man seer ligeledes, hvormeget de Stemmer, man her har tillagt den største Vægt i Sager af denne Natur, have fastholdt vor afgjorte Ret og vist Veien til den bekvemme Maade at behandle Gjenstande af denne Art paa. Hvilken er nu denne bekvemme Maade? Det er netop den, vi ere traadte ind paa, og som man søger at forhindre — jeg seer ikke af hvilken Grund — den nemlig, at de Love, som gaae herfra, bevæge sig samme Veie som Finantsloven, idet vi give dem den finantsielle Udbetalingsstilføining, for at det kan være Statsrevisionen klart uden at behøve lang Overveelse og Undersøgelse, hvilken Veie Lovene har bevæget sig, og at de Udbetalinger, som ere stete i Finantsaarets Løb i Henhold til denne Lov, have været berettigede, og at de Love, som komme fra det andet Thing til os, ogsaa faae denne Tilføining, ifald vi iøvrigt ville bekræfte dem, for at de kunne komme, inden de blive endelig antagne, til at gjøre den samme Bevægelse; thi derved, at vi tilføie denne Bestemmelse i dette Thing, blive de jo paany bragte til Overveelse i det andet Thing. Det er altsaa til Begvemmelighed for Sagernes Behandling; det er at række sig saa langt i finantsiel Betydning, som kan skee fra dette Thing; det kan ikke trykke det andet Thing det allermindste; thi med Finantsloven maa det gjøre det samme, og det har man anerkjendt.